

[Hans Kofoed]

somheder, som vi gerne vil knytte til os, men som indimellem kan være svære at placere. Der findes mange andre eksempler, der kunne tages frem, men også visse fritidsaktiviteter kan være svære at placere. Lad mig bare tage et enkelt område: skydebaneproblematikken.

Denne holdning til »baghaveproblemet« kan på den ene side være ganske positiv, fordi den vidner om en større miljøbevidsthed i befolkningen, og på den anden side understreger den, at der er aktiviteter, der må løses på overordnet plan.

Der er ingen tvivl om, at disse konflikter ikke bliver færre i de kommende år. Det må alligevel fastholdes, at Det Konservative Folkeparti vil arbejde for, at de flest mulige afgørelser kommer til at ligge på lokalt plan. Vi er imidlertid parate til at diskutere, om der i visse sager skal være mulighed for en statslig indgriben.

I de senere år har der været eksempler på, at det kan være svært at placere virksomheder i enkelte lokalområder.

Befolkningen vil gerne have arbejdspladserne, men virksomheden skal bare ikke ligge netop dér. Det har ofte til følge, at virksomhederne, hvis der ikke kan findes anden placering, måske placeres uden for Danmarks grænser. Det er selvfølgelig forståeligt, at der indimellem protesteres, hvis det f.eks. drejer sig om en forurenende virksomhed. Imidlertid må vor planlægning være således, at der bliver mulighed for, at virksomheder kan etablere sig uden alt for mange umulige vilkår. Det har Danmark ikke råd til at forlange.

Derfor er det nødvendigt, at vi gennemfører en samlet planlægning, som tager hensyn til både økonomi og miljø. Landsplanredegørelsen slår fast, at landsplanlægningen skal sikre, at beslutningerne tages ud fra et helhedssyn. Dette indebærer ikke alene, at de enkelte interesser skal afvejes, før der træffes beslutninger, det indebærer også, at de lokale afgørelser skal træffes i overensstemmelse med de nationale interesser. Denne integrering af miljø og økonomi har Det Konservative Folkeparti understreget kraftigt i den miljøpolitiske debat, og vi gør det igen.

Afslutningsvis vil jeg gerne understrege, at Det Konservative Folkeparti gerne deltager i debatten om den fremtidige landsplanlægning. Vi er tilfredse med ministerens redegørelse, som også lægger op til en løbende planlægning.

Leif Hermann (SF):

Miljøministeren skal ikke have utak for at have fremlagt landsplanredegørelsen for 1988 til debat her i salen. Vi har faktisk selv bedt om det, og vi vil gerne takke for, at ministeren har imødekommet vort ønske.

Det er – foreløbig i hvert fald – den eneste mulighed, vi har for at påvirke den konkrete udmøntning af de debatoplæg, der hedder »Enkelt og Effektivt« og »Planlægningsloven«. Det er en overordentlig kompliceret opgave. Hele debatten om »Enkelt og Effektivt« har været omfattende, jeg tror endda overraskende omfattende, og det er næppe for meget sagt, at kritikken af de to debatoplæg har været ganske voldsom.

Man skulle derfor have troet, at ministeren i landsplanredegørelsen som grundlag for den videre debat – og også som grundlag for det videre arbejde med de lovudkast, der skal føre frem til forenklingerne, og som vi skal tage stilling til til efteråret – havde givet os et noget mere håndgribeligt og konkret udgangspunkt.

Det havde vi vel navnlig grund til at tro, fordi ministeren kort tid før påske ved en pressekonference meddelte, at de overordnede retningslinjer for efterårets lovforenklingsprojekter, som mildt sagt er overordentlig ambitiøse, nu var fastlagt. Debatten er derfor så at sige på forhånd bundet til at blive en slags forpostfægtning, og det egentlige politiske slag skal slås, når arbejdet med de uhyre omfattende detaljer er afsluttet. Når detailarbejdet er af et sådant omfang, vil det være vanskeligt at få politisk indflydelse.

Det havde altså været ønskeligt, om ministeren på et tidligere tidspunkt efter den debat, vi havde i Miljøministeriet den 13. januar, havde fundet anledning til at inddrage udvalget i en politisk og mere principiel drøftelse. Det, der skete den 13. januar, var jo i realiteten, at enkelte af Miljøudvalgets medlemmer havde en drøftelse med ministerens embedsmænd, og vupti er derefter de afgørende principielle beslutninger truffet.

Først og fremmest savnes der stadig den afgørende og grundlæggende argumentation for de omfattende ændringer, der forestår såvel på det egentlige miljø- og naturbeskyttelsesområde som på planlægningsområdet. Trods ihærdige opfordringer har ministeren heller ikke bekvemmet sig til at angive, hvilke forbedringer af